

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν Ἀθήναις φρ. 18—'Εν δὲ ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΤΘΥΝΤΗΣ.

GUILDHALL.

I.

Μούσα, γιά λίγο ἄφησε τήν παλαιά χλαμύδα
Ἦ τοῦ εἰκοσιένα μας τή φουστανέλλα πέτα,
Φόρεσε μάσκα μιὰ στιγμή, γίνου ἀγγλικ κοκέτα
Καί φέρε με σ' τοῦ Γλάδστωνος τήν ἐνδοξη πατρίδα.
'Εδῶ τραπέζι ὁ Γουέλς κάνει στό βασιλεῖά μας,
'Οπου θά πῆ κατάπριμα πῶς πάει ἡ δουλειά μας.

Καί εἶναι πρίγκιψ, μοῦσά μου, αὐτός τῆς Οὐαλλίας,
Δέν εἶναι παῖξε γέλασε οὔτε Σταμούλης εἶναι,
Εἶναι ὁ μέγας βασιλεῖς ἐκεῖνος τῆς Ἀγγλίας
Ποῦ πρόπερσιν τόν δέχτηκαν θεότρελλ' αἱ Ἀθηναί.
Εἶναι ἀκόμα συγγενῆς αὐτός τοῦ Βασιλεῖά μας,
'Οποῦ θά πῆ κατάπριμα πῶς πάει ἡ δουλειά μας.

'Ω! νᾶξευρες πόσους πολλούς εἰς τήν Εὐρώπη ἀκόμα
'Εχομε, Μούσα, συγγενεῖς ποῦ κυβερνοῦνε κράτη
Θά ἐμνησκες μοῦ φαίνεται μέ ἀνοικτό τὸ στόμα
Κ' ἴσως θά γίνεσο καί σὺ μιὰ στήλη ἀπ' ἀλάτι . . .
'Ομως γιὰ πάμε μιὰ στιγμή τώρα σ' τὸ βασιλεῖά μας
Νά ἴδοῦμε ἀν κατάπριμα πηγαίνει ἡ δουλειά μας.

II.

Σὲ μιὰ μεγάλη τράπεζα π' ἀστράφτει τὸ ἀσίμι,
Τὸ μάλαμα, τὸ κρύσταλλο, τὸ φαρφουρί καὶ ἄλλα,
Ποῦ τὸ καθένα ἐπιπλο ἀξίζει ἓνα Ζαίμη
Κι' δλόκληρο ἓνα Βούλγαρη ἢ κάθε μιὰ γιάλα,
Κάθονται δούκες, βασιλεῖς, μυλόρδοι, μεγαστάνες
Sed in absentis unus est ex deputorum.... Δζάνες.

Μέσα σ' αὐτοὺς τὸν πρίγκιπα τῆς Οὐαλλίας βλέπω,
Τὸν Γλάδστωνο, τὸν εὐγενῆ Δήμαρχο τοῦ Λονδίνου...
Καί τώρα ἀν τὸ ποίημα 'στὸ Δήμαρχό μας τρέπω
Τὸ κάτω γιὰτὶ ὁ Σουτσοῦς μας μοιάζει πολὺ ἐκεῖνου
'Ἴσως εἰς τὸ εὐγενικό κεφάλι τὸ ξανθό του,
Καί μόνο ποῦ ὑδραυλικὸ δέν εἶναι τὸ 'δικό του.

'Ομως σὲ τόσους εὐγενεῖς καὶ πρίγκιπας ἀκόμα
'Ο Βασιλεῖς μας κάθεται σ' τοῦ τραπεζιοῦ τήν μέση
Μὲ μέτωπο βασιλικὸ καὶ μέ γεράνι χρῶμα . . .
Ποῦ νόμιζες πῶς ταίριαζε σ' αὐτὸν μιὰ τέτοια θέση
Καί ἔριχταν τὰ μάτια των ἀπάνω του οἱ λόρδοι,
Πρὸ πάντων ἓνας ποῦ τυχε νάλθη ἀπ' τήν 'Οξφόρδη.

'Απὸ κονιάκ, ροῦμι, σαφρέζ καὶ μπράντ ἦταν γεμάτο
'Εκεῖνο τὸ πολῦτιμο ἰγγλέζικο τραπέζι·
'Ομως δέν ἔβλεπες ἐκεῖ καθόλου βετσινάτο
Κι' αὐτὸ θά πῆ μισελληνες πῶς εἶναι οἱ Ἰγγλέζοι...
Μὰ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς κρατεῖ σογιά Κολοκοτρώνη...
Αἱ! εἰς τὴ λύσι βέβαια τὸ ζήτημα σιμόνει.

'Αρχίνησαν νά πίνουνε μέ τὰ σωστά των ὄλοι
Καί ἴσως δέν ἐπέρασαν παρὰ λεπτά καμπόσα
Ποῦ σκοτεινιάσανε γι' αὐτοὺς τοῦ οὐρανοῦ οἱ θόλοι.
Καί 'τραύλιζεν ἡ εὐγενῆς, βασιλικὴ των γλώσσα...
Κ' ἐνῶ τοῦ καθενὸς σιγὰ τὸ μάτι ἐθολώθη,
Τῆς Οὐαλλίας ἀξαφνὰ ὁ πρίγκιψ ἐσηκώθη.

Καί : Goddam ! ἐξεφώνησε σκουντών τὸ Βασιληᾶ μας
 Oh ! my dear ἡ Ἑλλάς ἐκεῖ παρὸν καὶ μέλλον
 Καὶ ἐνεστὼς καὶ παρελτόν... also εἰς τὴν ὑγειά μας !
 Ἐγκῶ πρὸ τόσου νῦν καιροῦ τὸ μεγκαλειὸν τέλω,
 Ἡτέλησα, τετέληκα, καὶ ἔτι νῦν τελήσω
 Τὸ ἔτνος τὸ ἑλληνικὸν νὰ μεγκαλοποιήσω.

Καὶ τώρα οὔρα ! ξεφωνοῦν οἱ λόρδοι κ' οἱ βαρόνοι
 Κι' ὁ Τάμεσις ἀντιλαλεῖ ἀκόμα ἓνα οὔρα !
 Ἄδειάζει καὶ ὁ Πάνος μας ἓνα καλὸ τρομπόνι
 Κι' ὁ Χατζηπέτρος μιὰ τσακμάκ ἑλληνικὴ κουμποῦρα !

Θεεεὲ μου ποῦ 'ς τοῦ οὐρανοῦ εἶσαι τὴν πεδιάδα
 Εὐλόγησ' ἄλλη μιὰ φορὰ ἀκόμα τὴν Ἑλλάδα !

Κι' ὁ βασιληᾶς μας παρευθὺς σηκώνει τὸ κεφάλι
 Κ' ἀρχίζει μὲ τρεμουλιαστὴ φωνὴ ἄν τὴν φλογέρα :
 ἀφίλοι, μυλόρδοι, εὐγενεῖς, βαρόνοι καὶ οἱ ἄλλοι,
 ἀ'Εγὼ ἐλπίζω εἰς θεὸν τὸν πάντων μας πατέρα,
 ἀδεύτερον εἰς τὸ εὐγενὲς καὶ ἰσχυρὸν Λονδίον
 ἀΚαὶ τελευταῖον ἐξ ἡμῶν τῶν πόθερων Ἑλλήνων.»

Καὶ πάλι οὔρα ! ἀκούστηκε καὶ ἀντηχεῖ ἀκόμα. . .
 Ὡ ! τότε τί πανόραμα σ' τὸν οὐρανὸ ἐφάνη !
 Ὅλοι εὐθὺς ἐστάθηκαν μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα
 Σ' ἐκεῖνο τ' ὀλοστρόγγυλο καὶ φωτεινὸ στεφάνι
 Καὶ μὲ σημεῖα δλόχρυσα γραμμμένα ἐκεῖ πάνου
 Ἐδιάβασαν τὸ ὄνομα . . . «Φίλιππος Ἰωάννου».

Καὶ τώρα βλέπετε ἐκεῖ, ὁ Γλάδστων τοὺς φωνάζει
 Βῆναι ὁ μέγας δάσκαλος ἐκεῖνος τῶν γραμμάτων.
 Oh yes ! τὸν βλέπω, ὁ καθεὶς ἀπὸ τοῦ ἄλλου κράζει
 Καὶ **νάτον !** ἄλλος φώναζε, καὶ **νάτον** oh yes, **νάτον**
 Ἄ ! λέει ὁ Γλάδστων ἡ Ἑλλάς θὰ γίνῃ καθὼς πρῶτα
 Βῆναι φιλόσοφος αὐτὸς καὶ τὸ στεφάνι **φῶτα**.

All Right

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ ΧΟΕΝΛΟΕ.

Ὡ ! ὦ ! καλῶς δρίσατε κύρ Βράϊλα Ἀρμένη. . . .
 Πῶς εἴσθε ἴστην ὑγείαν σας ; . . . Καλὰ ; Πολὺ καλὰ ;
 Τὸ δείχνει καὶ ἡ ὄψις σας ἡ καλοξυρισμένη,
 Ὅπου εἰς ὄλους μας ἰδῶ γλυκοχαμογελά.
 Ὡ ! ὦ ! καλῶς μᾶς ἤλθατε. . . κύρ Βράϊλα, δρίστε,
 Ἐδῶ κοντὰ, παρακαλῶ, μὲ τοὺς λοιποὺς καθίστα.
 Σᾶς ἰπείραξε ἡ θάλασσα εἰς τὸ ταξίδι τοῦτο ;
 Θέλετε τσάι Ῥουσσικο, κανένα παγωτὸ,
 Ἄ ἡ λεμονάδα ἢ καφεῖ, ἢ ἄλλο τι πρῶτο,
 Ἄ ἡ θέλετε τοῦ τόπου μας κανένα νέο φρούτο ;

Ἄφῃτε, σᾶς παρακαλῶ ὡς φίλος κατὰ μέρος
 Τοὺς τύπους καὶ τὰ compliments καὶ κάθε ἐντροπή,
 Καὶ ἡ γενναία γλῶσσά σας εἰς ὄλους ἐλευθέρως
 Τῆς εὐγενούς καρδίας σας τὸν πόθον ἄς εἰπῇ.
 Εἶχαμε κάμποσον καιρὸν ἰδῶ νὰ σᾶς ἰδοῦμε,
 Καὶ τώρα ἔχω ἐντολὴν νὰ σᾶς περιποιῶμαι.
 Ὡ ξένοι ἀντιπρόσωποι, ὅπου ἴστο Βορελῖνον
 Μὲ τόσαις πάλιν ἤλθατε ἰδέαις καὶ σκοποῦς,
 Σᾶς συνιστῶ τὸν φίλον μου αὐτὸν καὶ τοὺς λοιποὺς . . .

Τί κάμνει δὰ κι' ὁ φίλτατος Θεόδωρος κι' ὁ Βλάχος ;
 Ἐπιθυμοῦσα, φίλε μου, πολὺ νὰ τοὺς ἰδῶ . . .
 Γιατὶ νὰ μᾶς δρίσετε, κύρ Βράϊλα, μονάχος,
 Καὶ μ' ἓνα κᾶν ἀπὸ αὐτοὺς δὲν ἤλθατε ἰδῶ ;
 Ἄ ! τοῦτο εἶναι κατ' ἐμὲ φρικτὸν τῶντι λάθος,
 Καὶ σᾶς τὸ λέγω μὲ πολλὴν συγκίνησιν καὶ πάθος.

Δὲν ἔπρεπε ὁ κύριος Τρικούπης σας νὰ στείλῃ
 Μόνον ἐσᾶς, κύρ Βράϊλα, μὲ ἓνα δυὸ κουτούς . . .
 Ἄν εἶχε γινῶσιν, ἔπρεπε νὰ στείλῃ καὶ αὐτοὺς,
 Ἄφου ἴμιλοῦν καὶ Γαλλικὰ καὶ ἔχουν καὶ κονδύλι.

Ἐν τούτοις σᾶς παρακαλῶ, ἀδειάστε μας τὸν τόπο.
 Δὲν εἶν' ἀνάγκη, κύριοι, νὰ στέκεσθε ἴμπροστά,
 Κι' οὔτε γιὰ νέα σχέδια νὰ λάβετε τὸν κόπο. . .
 Τὰ δίκαια τοῦ ἔθνους σας εἶναι παντοῦ γνωστά.
 Ἡμεῖς θὲ νὰ φροντίσωμεν πολὺ περὶ Ἑλλήνων,
 Καὶ περὶ προσαρτήσεως καὶ τῶν Ἰωαννίνων.
 Λοιπὸν ἐσεῖς ὀγρήγορα ἀφῆτε μας ἡσύχους. . . .
 Τὴν ἐθνικὴν σας πρόδοον μὴ σκέπτεσθε ποτέ,
 Φᾶτε καλὰ, μεθύστε, κι' ὡς περιηγῆται
 Τὸ ὄνομά σας γράψετε ἴστα δένδρα καὶ ἴστους τοίχους,

Καὶ ὅταν ἡ περίστασις κατόπιν τὸ καλέσῃ
 Νὰ μᾶς εἰπῆτε κᾶτι τι ὡσὺν πολυμαθεῖς,
 Ὡ ! τότε θὰ σᾶς δώσωμεν τὴν πρὶ μεγάλη θέσι . . .
 Πλὴν τώρα δὲν σᾶς θέλωμε, καὶ φύγετε εὐθὺς.
 Αὐτὰ ὁ πρίγκηψ ἔλεγε μὲ ὄψιν φλογισμένην
 Ἰστον νέον μας ἐπίτροπον κύρ Βράϊλαν Ἀρμένην.
 Κι' ἐκεῖνος, ἅμα ἤκουσε ὀρθὸς τὰ λόγια τοῦτα,
 Ἄχαιρέτησε τὸν πρίγκηπα καὶ ὄλους σοβαρά,
 Καὶ μόνος σ' ἓνα grand-Hôtel ἐπῆγε μὲ χαρά,
 Κι' ἔκαμε θραῦσι ἴστο φαγῆ, ἴστη μπύρα καὶ ἴστα φρούτα.

Souris.